
Rába György

TISZTÍTÓTŰZ

A macskakövön döng a tűzifa
bordákon lelkiismeret szava
maholnap elfödözni itt a hó
égjen el ami égetnivaló

Pusztuljon pusztára ami fölös
ami számít a csupasz különös
tűzben edzett a földi tereken
alakoskodni végképp képtelen

Csontjára tisztult ajánlás fohász
magára mutat csak nem magyaráz
eszményem szól az olvadás után
így ha te is úgy ítéled bírám

TALÁLÓS KÉRDÉSEK ÚTJÁN

Ha megfejted mondta de mind a hármat
lányom keze és fele birodalmam
minden javával királyi szavam rá
nyomban tiéd lesz ahogy megfogadtam
én persze lódultam ugyan hová is
gyalog válasz fölé a végtelenbe
utaztam nyájas légáramlaton
röpködtem hókristályokkal telente
riadoztak is az éter lakói
ki veri föl otthonukat a békét
züllesztettem biz gondolatjelekké
az égi V-t darvak csapata ékét
s az évszakokkal versengő jutalmát
a kettéroppantott talányt vihettem
a rendelkező számolya elé
s fordulhattam különb kalandra menten
ám ezúttal ellenkező irányba
most már a föld középpontjába törtem
ki ott lakik fénytelenül lakik

alakul akaratát vesztve mégis
 de minden perce árnyékszín tovább
 kutatni ok nem volt kifejtését is
 csiholtam is eszemet mielőbb
 másodiknak felszínre hozni titkát
 légszomj ösztökélt kifelé szorongás
 tárnáimból szabadulni leginkább
 s új megfejtésem láttán amikor
 a célt mutatta nekem szervezője
 nem éreztem többé másféle gondot
 minél hamarabb elköszönni tőle
 fönt és lent közt éltem már birodalmat
 tucatjával bukkantam lánykezekre
 csakis álomba szenderülni vágyom
 nem hallgatom az esti híreket se

Lázár René Sándor

BAUDELAIRE LEVELE ANYJÁHOZ

Igen, Maman, hajam zölden virul, lobog ma,
 S mint dús szavanna leng, hol csorda lődörög –
 De néha kékre vált, s mint musztáng-csődörök
 Csapzott sörénye száll, ha vágatnak dobogva –

Béklyót, zablát, lovast nem ösmerőn, se fésűt!
 Szegény fejem zilált, kígyózó, furcsa lény:
 Gógös Medúza-fő, ha poshadt uczzafény
 Sziszszenti fürtjeit, s a szenyynes éjbe szétsüt,

Maman, bodor hajam, mely villogón cikáz, ráng,
 Hoszszan, mint kéjre hűlt közöny, ha öltözöm...
 Beteg ködökbe hull a bús Hótel Lauzun,
 S kigyóúlnak tincseim – lilán, akár a gázláng...

Párisban, Szent-Lajos szigetén, 1881 szeptemberében